

lysende Karakter, af faglig og teknisk Art. Det gør mig ondt at høre, at man er ved at dreje om i en anden Retning. Det er jo muligt, at hvis man nu tog De samvirkende Fagforbund med paa Raad ved Uddelingen af disse Bevillinger, vilde det atter føre Sagen tilbage i den Gænge, man fra først af havde tænkt sig. Jeg skal derfor tillade mig at henstille til den højtærede Minister, om han ikke kunde gaa med til, at De samvirkende Fagforbund fremtidig blive medvirkende ved Fordelingen.

Der findes i Betænkningen en lang, oplysende Skrivelse vedrørende Sparekasserne, og vi have faaet en Meddelelse om, hvilke Sparekasser der er blevet undersøgt i Femaaret 1903—08. Det oplyses her, at i alt er der undersøgt 365 Sparekasser. Der var særlig en Sparekasse, med Hensyn til hvilken det havde Interesse for os at faa at vide, naar den sidst er bleven undersøgt. Det er Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Det oplyses, at den er bleven undersøgt den 22. November 1906. Det siges endvidere, at Sparekasseinspektøren har to Slags Eftersyn ved Sparekasserne. Han har et virkeligt Eftersyn, som omfatter hele Sparekassen, dens Aktiver, dens Passiver, dens Regnskaber, men ved Siden deraf har han noget, som han kalder partielt Tilsyn, og det er dette sidste, som er blevet udøvet overfor Bondestands Sparekasse i November 1906. Det er meget beklageligt, at Sparekasseinspektøren ikke har foretaget det virkelige Eftersyn, men har nøjedes med at foretage det partielle. Dette bestod bl. a. deri, at naar Aktiverne skulde undersøges, undersøgte man visse Dele af dem. Man undersøgte ikke dem alle. Havde man gjort det i 1906, vilde Bedragerierne den Gang med største Lethed kunne være konstaterede. Naar Sparekasseinspektøren havde forlangt at se de Obligationer, om hvilke det hed, at de henlaa i en anden Bank, havde den hele Elenighed dermed været afsløret, saa var sikkert Landet blevet sparet for meget store Tab. Det vilde have været en Lykke for den sjællandske Bondestand, om Sparekasseinspektøren den Gang ikke havde nøjedes med det partielle Eftersyn. Men lad os nu haabe, at for Fremtiden bortfalder dette partielle Eftersyn, fordi det viser sig, at det er intet værd. Naar der skal foretages et Eftersyn, bør det blive et virkeligt Eftersyn, som omfatter hele Sparekassen, alle dens Aktiver og alle dens Passiver, hele dens Regnskabs-

førelse, før kan, man ikke føle sig tryk eller regne dette Eftersyn for at være noget værd. Det er ikke den nuværende Sparekasseinspektør, som har foretaget det partielle Eftersyn i 1906; det er den afgaaede.

Der er af Socialdemokratiet stillet Forslag om at nedsætte Bevillingen til Skytteforeningerne med 30,000 Kr. Beløbet foreslaas i Aar af Ministeren forhøjet fra 30,000 Kr. til 60,000 Kr. til Anskaffelse af Ammunition. Vi have ikke fundet Anledning til at gaa med til denne meget betydelige Forøgelse og foreslaa derfor at nægte de 30,000 Kr.s Forhøjelse.

Jeg skal saa gøre et Par Bemærkninger vedrørende Styrmand Jørgensen ved den grønlandske Handel. Det er meget rigtigt, som den ærede Ordfører udtalte, at denne Mand baade aandeligt og legemligt fik et Knæk saa stærkt paa Turen til Kap York i 1905, at han siden den Tid har været et Vrag og ikke er i Stand til at foretage sig eller fortjene det allermindste. Manden har Hustru og to Børn, og nu bydes der ham af Staten en aarlig Understøttelse paa 500 Kr. Jeg synes, det er at misbyde en Mand, der baade aandeligt og legemligt har sat sit Helbred til under Udførelsen af et farefuldt Hverv i Statens Tjeneste. Derfor har jeg tilladt mig at fremdrage denne Sag i Finansudvalget, og jeg haaber, at det, inden Finansudvalgets Arbejde slutter, maa lykkes at sætte denne Understøttelse paa 500 Kr. op til en passende Størrelse, saa at Manden dog nogenlunde vil være i Stand til at leve sammen med sin Hustru og sine to Børn.

Men det er ikke alene af Hensyn til Styrmand Jørgensen, jeg har fremdraget denne Sag i Finansudvalget. Det er ogsaa af Hensyn til samtlige Funktionærer ved den grønlandske Handel. Det vil erindres, at for mange Aar siden, nemlig før den højtærede Kultusminister endnu var bleven Indenrigsminister, men stod som menigt Medlem her i Salen, jeg tror, det var i 1898 eller i 1899, blev det af ham fremdraget, at der burde gives en Pensionslov for Funktionærer, ansatte under den grønlandske Handel. Skønt jeg tror, at de Udtalelser, han den Gang fremsatte, vandt almindelig Tilslutning indenfor Finansudvalget, er der dog hengaaet 9—10 Aar siden den Tid, uden at der er kommet nogen Pensionslov, og det er mærkeligt, at det ærede Medlem fra Kolding (Enevold Sørensen), da han blev Indenrigsminister, ikke mindedes den Tale, han tidligere havde holdt, og sørgede for, at der blev